

FOLK OG LAND

NR. 7 — 9. ARGANG

LØRDAG 20. FEBRUAR 1960

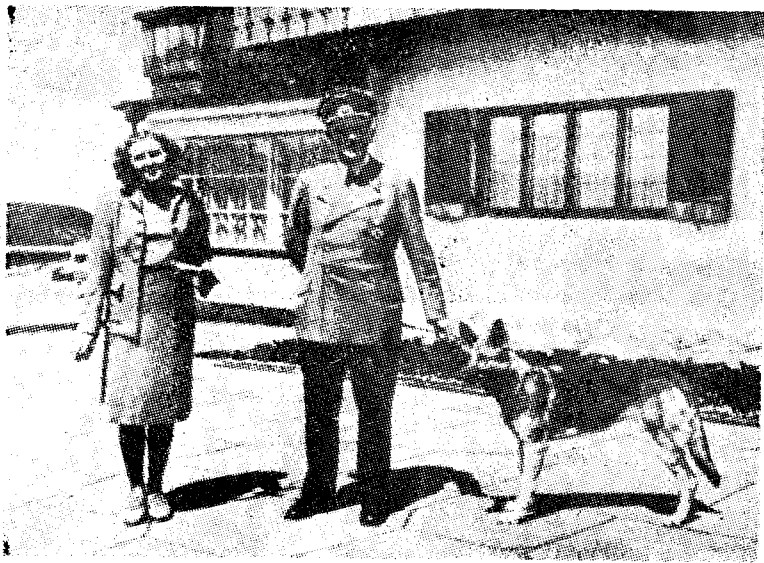
LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjødalen 21 B

Nok en svindler frem i lyset Separatisten og borgermesteren som ble tysk forbundskansler

«Eva Brauns dagbok» er et grovt plagiat etter grevinne Larisch's memoarbok om kronprins Rudolf og Maria Vetsera!

Litt dokumentasjon til belysning av den demokratiske opplysningsvirksomhet

Eva Braun og Hitler utenfor Berghof

Vi har tidligere her i Folk og Land avslørt flere av de «dagbøker» og andre publikasjoner som utgis for å være autentiske skildringer av folk og forhold i Hitler-Tyskland. Den siste vi omtalte var svindelproduktet «Dødens drabarter». Nå tar vår svenske kollega «Fria Ord» fatt på et annet lignende produkt. Vi gjengir nedenfor den interessante avsløring av historieforfalskerens virksomhet.

På løpende bånd har det etter krigen slutt vært fabrikkert «øyevitneskildringer», «memoarer» og «dagbøker», som har hatt til hensikt gjennom veldige opplag og ofte gjengivelse i aviser og i den fargete ukepresse å danne den alminnelige oppfatning av Tyskland og dets ledende menn i tiden 1933—45. I betydelig utstrekning utgjør disse «vitnesbyrd» åpenbare forfalskninger, som er lette å påvise. Den demokratiske opplysningens talsmann, samt forlagene og pressens geskjeftmakere lar seg imidlertid ikke bremse i sitt edle verv av slike bagateller, like litt som de historieforskere gjør det, hvis kjærlighet til sannheten veier lite mot fortjenesten ved «opinionsdannelse i sann demokratisk ånd».

Fria Ord har tidligere i en rekke artikler belyst denne fra

Les om:

DET BRITISKE BRØHODE I STAVANGER. Side 4.

ER FRANCOS NASJONALE SPANIA EN KALKET GRAV? Side 5.

NØKTERN VURDERING AV JØDESPØRMALET. Side 5.

et demokratisk synspunkt så fortjenstfulle forfalskningsvirksomhet. I dag skal vi få presentere et nytt eksempel: «Eva Brauns dagbok», som har vært en bestseller i den vestlige verden — i vårt land har den blandt annet gått i en stor ukeavis — som autentisk og intimt vitnesbyrd om Hitler og kretsen omkring ham.

Denne «Eva Brauns dagbok» ble publisert av den mangfoldige filmskuespiller, regisøren Louis Trenker, som også har trådt frem som forfatter. Han hevdet at han på en mystisk måte vinteren 1944—45 var kommet i besittelse av dagboken. Eva Braun hadde i telefon avtalt et møte med ham på jernbanestasjonen i Kitzbühel og der spurt ham om han mente at krigen var tapt. Da Trenker svarte ja til dette, hadde Eva Braun overlatt ham en foreglet konvolutt og bedt ham åpne den etter hennes død, samt å gjøre med den hva han ville.

Senere lot Trenker gjennom notarius publicus, dr. Fiorese i Bozen og i nærvær av andre vitner, konvolutten åpne. I den fantes 97 maskinskrevne sider, som ikke var undertegnet av Eva Braun.

Bortsett fra det lite troverdige i at Eva Braun, tiltross

for at hun stod i stadig kontakt med såvel sine søstre fru Fucke-Michels og fru Fegelein som med sin beste venninne fru Schneider, skulde ha oppsøkt det for henne bare flyktige bekjentskap filmskuespilleren og bedt ham ta vare på «dokumentene», så inneholder denne famøse «dagbok» en rekke plumpe forfalskninger som er lett å påvise. I dagboken skildres for eksempel hvorledes Hitler alene sammen med Eva Braun kjørte til Berchtesgaden og herunder selv kjørte bilen. Hitlers sjåfør Erich Kempka kan imidlertid bevitne at Hitler overhodet ikke kunde kjøre bil. Videre fortelles i dagboken at Eva Braun var tilstede ved eksplosjonen 9. november 1939 i «Hofbräuhaus» i München. Venninnen fru Schneider kan imidlertid med støtte i sine notater påvise at Eva Braun under attentatet befant seg i Hitlers spesialtog på jernbanestasjonen i München, og hun fikk beskjed om attentatet først på turen til Berlin. Som toppen av det hele fant som bekjent attentatet sted i «Bürgerbräukeller» og sløtt ikke i «Hofbräuhaus» - en forskjell som Eva Braun, som selv var Münchenboer, utvilsomt ville ha lagt merke til —

20. juli 1944 skal Eva Braun i henhold til dagboken ha fått beskjed om i et telegram fra Hitler, mens hun i virkeligheten befant seg på badestedet Königsee ved Berchtesgaden.

(Forts. side 2)

Separatisten og borgermesteren som ble tysk forbundskansler

Etpar interessante bilder hentet fra det beslaglagte «Der Warner»

Dagens Adenauer påhører messen — — —

I forbindelse med en tidligere artikkel i Folk og Land, hvor spørsmålet ble reist om Tyskland ville bli samlet fra øst eller fra vest, ble det også pekt på at Adenauers Bonneregime liten eller ingen nasjonal appell hadde for tyskerne. Det er «Wirtschaftswunder» i katolsk regi med den amerikanske finansmakt bakom som er de faner dette styre seiler under.

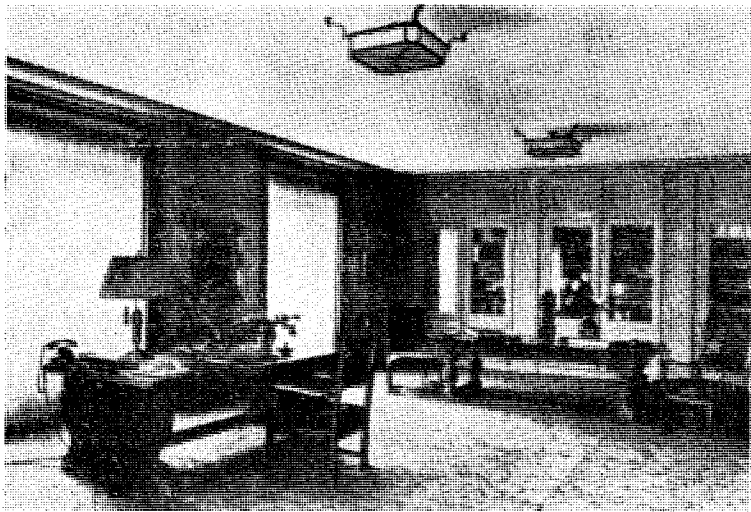
Det kan også være grunn til å slå fast at Adolf Hitler var den siste tyske statsmann som virkelig var valgt og hadde sine fullmakter på demokratisk grunnlag. Vest-Tysklands styrer idag, Konrad Adenauer er i virkeligheten påtvinget det tyske folk av de allierte seierherrer, ikke minst franskmennene, som han hadde usedvanlig gode forbindelser med

(Forts. side 8.)

Adenauer i 1925 som overborgermester i Köln i vakkert selskap. Fra venstre: Jakobovitsj (senere sovjetsendemann i Oslo), Adenauer, lederen for Sovjets statsforlag Thalator og kommunistene Uritskij og Schnerson.

Nok en svindler frem i lyset

Hitlers arbeidsrum på Berghof

(Forts. fra s. 1)

hvor hun ble underrettet om bombeattentatet av føreren for rikspostbussen herr Zechmeister. Dagboken forteller videre utførlig om møtet mellom Eva Braun og Leni Rieffenschtahl, men den siste forklarer at hun aldri har truffet Eva Braun. Hennes søster, fru Ilse Fucke-Michels forklarte under ed for domstolen i München i 1948 at Eva Braun aldri hadde kjent professor Haushofer, Gauleiter Bohle, Alfieri, Gründgens, Schellenberg eller en dr. Mader fra Wien. Men dagboken inneholder inngående skildringer av møtene med disse personer. I forbindelse med beskrivelsen av et besøk i Karinhall forsikret fru Fucke-Michels at Eva Braun aldri har besøkt Karinhall, fordi hun aldri var blitt presentert for fru Emmi Göring.

*

Dette og meget annet som belyser troverdigheten av «Eva Brauns dagbok», har imidlertid ikke hindret at den med sine slibrige intimiteter og tilsetning av «sex» ble offentliggjort i Tyskland og i hele vesten som et autentisk vitnesbyrd om Adolf Hitler. I det siste har imidlertid tausheten merkelig hurtig lagt seg over dagboken og dens «avsløringer». Svindelen er nemlig blitt helt åpenbar og det passer jo ikke inn i den demokratiske opplysningsvirksomhet å ta frem noe slikt. Derfor skal den da dø bort i stillhet.

For mange tiår siden utkom i Wien grevinne Larisch-Wallersees memoarbok, i hvilken hun gjengav sine minner fra det tragiske forhold mellom den østerrikske kronprins Rudolf og den unge grevinne Maria Vetsera. Denne kjærlighetshistorie, som sluttet med dødsdramaet i Mayerling, sysselsatte livlig fantasien hos våre besteforeldre tiåret før århundreskiftet.

Det var derfor ikke så rart at noen lesere kom til å huske på disse gamle memoarer da de hadde lest «Eva Brauns dagbok». En sammenligning førte til forbausende resultater:

Eva Brauns påståtte dagbok var hverken mere eller mindre enn et plagiat av grevinne Larisch's memoarer! Dagbokens forfatter hadde ikke nedlagt særlig arbeide i

sin lysende geskjeft: ved omskrivningen har han ganske enkelt satt inn Adolf Hitler i stedet for kronprins Rudolf og så har han latt Eva Braun erstatte Marie Vetsera!

La oss foreta noen sammenligninger:

På side 53 og 54 skrev grevinne Larisch i sin bok om keiserinne Elisabeth: «Underkjoler hadde hun aldri, og på sine tidlige promenader om sommeren tok hun skoene på sine bare ben og bar kjolen på nakne kroppen.»

Dette måtte selvsagt ikke savenes i Eva Brauns dagbok, hvor man på side 21 kan lese: «— — — — — ettermiddagen ved Chiemsee ble helt ødelagt av det fryktelige vredeutbrudd han fikk da han merket at jeg ikke hadde undertøy på meg — — — — —»

Om erkehertug Otto, som var kjent for sine skandalet, forteller grevinne Larisch på side 101: «— — — — — den beste spøk Otto visste var å la en okse tørste i dage og netter, siden lot han den drikke til overmål og lot den dø kvalfullt — — — — —»

I «dagboken» ble erkehertugen ganske enkelt til Gauleiter Streicher, som man finner på side 12: «— — — — — Streichers favorittlek er nemlig å la en okse tørste i varmen hele dagen og siden la den drikke til den sprekker.»

Grevinne Larisch skriver på side 53 og 54 med hensyn til keiserinne Elisabeth: «Elisabeth var ikke innstillet på noen spesiell form for ansiktsbehandling. Ofte brukte hun bare vanlig toalett krem. Vanligvis bar hun om natten en slags maske som på innsiden var foret med rått kalvekjøtt. Keiserinnen tok ofte varme olivenoljebad — Hun elsket små tett sittende linneter, hennes benklær var om sommeren av silketrikot, om vinteren av lær — — — — —»

På side 11 i «dagboken» skal Eva Braun ha skrevet: «Kremene som han har sendt meg synes å være bra — to ganger i uken om natten en ansiktsmaske med rått kalvekjøtt og en gang i uken et karbad i varm olivenolje — — — — — Hvor ugjerne har jeg ikke måttet venne meg til undertøy av lær, slik han vil ha det.»

I grevinne Larisch's memoarverk skildres et rendezvous mellom kronprins Rudolf og grevinne Maria på følgende måte: «Maria bar en tetsittende skreddersydd olivengrønn drakt, besatt

Dødsfall

HÅKON O. SATO

Haakon O. Sato — eier av odelsgården Nubgården, Torpo, er gått bort i 75-års alder. På eiendommen står den nye kirke, og Torpo eldgamle stenkirke. Han var en av foregangsmennene, da det gjaldt å ta hånd om dette klenodium.

Under den første verdenskrig var Haakon O. Sato ansatt i Provianteringsdepartementet under den sagnomstuste statsråd Oddmund Vik. Sato hadde 8 barn, hvorav en var frontkjemper og forblødd på et sykehus i Drammen under eiendommelige omstendigheter — etter hva er opplyst. En sønn er øyenlege på Rikshospitalet. Skjønt Sato sat godt i det — han var således stor skogeier — var hans sinn ikke forankret i materialismen — men i å kjempe idealistiske saker og ting frem. Han var meget arbeidsom og en foregangsmann. Sato stiftet ungdomslaget på Torpo. Han var interessert bygde- og slektshistoriker.

Det var intet stort århanebulder omkring Haakon O. Sato, men en vennlig stillhet, som undertiden følger gode mennesker, og som så velgjørende demper den moderne, vimsede gesjeftighet.

A. L.

Major JAN KIELLAND

Major Jan Kielland er død i en alder av 83 år. Han hørte til de ikke få norske offiserer som i sin ungdom dro til Kongo i belgisk tjeneste. Det var den gang den store kong Leopold grunnla Kongostaten. Jan Kielland tjenestegjorde i Kongo i årene 1908-1914. Han bediktet desverre ikke sitt liv i bokform. Dette gjør jo enhver norsk turist som titter innom Afrika. Major Kielland fikk den belgiske stjerne- og Løveordenen. I sin siste stilling var han kommandant i nærheten av Leopoldville. Tross hans senere politiske ulykke, hadde han alltid glede av å snakke med en annen kongofarer — Frederik Parelus.

Sin Kongosamling foræret major Jan Kielland til Etnografisk Museum.

For å kunne fortsette som offiser i Norge måtte han

med sorte snorer — — Vi var åpenbart ventet, for den lille jern-dør var på gløtt — — og så bar det i vei i gåsemarsj oppover en bratt trapp. Jeg kunne knapt se veien foran meg — — da vår fører plutselig stanset og åpnet en dør, hvorigjennom det klare dagslys flommet inn — — Jeg kunne ikke la være å betrakte omgivel-

Forts. side 6

Årsmøte i A/L FOLK OG LAND

holdes på kontoret i Kierschows gt. 5, Oslo fredag 4. mars kl. 12. Andelshavere innkalles til å møte personlig eller med skriftlig fullmakt til en annen andelshaver.

Til behandling foreligger bl. a. regnskapet for 1959 og valg.

OLAF HOLM.
styrets formann.

Den alltid uheldige

Dagbladet har undlatt å forklare hvorledes den av nordmennene henrettede professor Ragnar Skancke har kunnet under-tegne bladets opprop om benådning for sedelighetsforbryteren Chessmann. Under enhver omstendighet må det være grunn til å se på bladets navnelister med adskillig skepsis.

Hva er det ellers for noe vondt det stakkars Dagbladet har gjort som forfølges slik av skjebnen? Først får det tegnet hakekors i egne spalter av den nærmeste omgangskrets, så blir det avsløret som dokumentforfalsker — eller iallfall som utilitelig tåpelig — i forbindelse med påstanden om at jøder er utelukket fra det vest-tyske forsvar. Og så endelig lanserer det den mann som vel med største rett kunde stå under en slik benådningssøknad, men som av naturlige grunner og ikke minst takket være Dagbladets tidligere hets er forhindret.

NORSK DUSTEFORBUND

Det later ikke til at klippet fra fru Hammer vakte slik begeistring som vi hadde trodd. Vi forsøker derfor idag en annen. Den er hentet fra en resolusjon vedtatt av Studentervenstrelaget i Bergen 9. februar: «Vi beklager at relativt få representanter for andre folk og raser har slått seg ned i Norge og utøver et yrke her som tilsvarer deres kvalifikasjoner. Mange av dem som forsøker å slå seg ned her, drar siden bort igjen, hvilket uten tvil ofte skyldes manglende åpenhet i vår mentalitet og i vårt samfunnsnivå.»

Vi tror denne vil slå an iallfall i studenterkretser. Isåfall skal vi i næste nummer bringe en beretning fra sigøynerleiren på Etterstad eller eventuelt et utdrag av Israels Nürnberglover.

Norsk Dusteforbunds hetsavd.
Anton Beinhart

Tiltredes under tvil.

Norsk Dusteforbund
Helge Fleip
uansvarlig formann

trekke seg ut av belgisk tjeneste.

Norge satte ham i 1945 ut av tjeneste, fordi han hadde tilhørt en nasjonal bevegelse, på en tid da tidligere norske unasjonale måtte skaffe seg

HJERTELIG TAKK!

Til de mange, mange som husket meg på min fødselsdag med brev, telegrammer, blomster og på annen måte, må jeg få lov til å si takk slik. Jeg kan ikke rekke de mange på annen måte.

Jeg er dypt rørt og takknemlig, og hvert eneste navn har det vært en stor glede for meg å merke meg.

Hjertelig takk allesammen!

ODD MELSOM

Nesø hovedgård, Asker

ledig til forpaktning 14/4-60. Nytt uthus for gris og høns. Ca. 100 m. jordvei. Garanti forlanges.

Fru M. BLEHR,
Telefon 53 86 76,
Slependen st.

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbeidsgt. 1 - 04 49 94

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 29 - Oslo

et slags alibi.

Sitt gode humør bevarte han til det siste, og major Jan Kielland døde lett.

A. L.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Sannheten arbeider

Det må være trist for kronjössingene i dette land å se tilbake på alle de tapte skanser i det befestningsverk de har anlagt rundt selve livsløgnens hovedborg. Det er sannelig heldig for dem at de er utstyrt med mere følelser enn forstand og mere forstokket enøyethet enn anstendighet og sannhetskjerlighet.

Hadde det stått til dem, så hadde det norske folk fremdeles vært på samme åndelige nivå som i 1945, da hadde det fremdeles tilhørt de tilbakeliggende kolonifolk som tror på Englands krigsløgner selv etter at krigen er forbi og både briter og andre morer seg kostelig over hvor lettrende noen er.

Det oppdragelses- og opplysningsarbeid som har pågått jevnt og sikkert i disse femten år har dels vært drevet av disse utryddelige sannhetens apostler som alltid finnes i et folk, disse som uten tanke på egen fordel går mot den kompakte dumhet og majoritet. Det er ikke nødvendig her å nevne navn, for alle våre lesere kjenner og akter de kvinner og menn som har gått i bresjen trass i politisk meningsforskjell. Det er naturligvis når alt kommer til alt slike folk som bringer verden fremover og som kan få en til å tro på menneskene trass i alle de nedslående erfaringer som vi i NS i høyere grad enn andre har fått anledning til å gjøre.

Men også de som har sluttet opp om Forbundet har sin store del av æren for det opplysningsarbeid som på en så knusende måte har rasert den forstokkede dumhets forsværker. Ære være de folk som her har gått i spissen med navn og forstand, med penger og med tro. Og ære være også de mange små og ofte anonyme som trofast har støttet opp under arbeidet, økonomisk og på så mange andre måter.

For å innse hva dette arbeid har hatt å si er det nok å tenke tilbake på den fullstendig åndsvake innstilling til både folk og forhold som rådet i 1945. Dengang var det som kjent vi NS-folk som hadde hjulpet tyskerne inn i landet, vi hadde myrdet og torturert, vi hadde veltet oss i korrupsjon og elendighet, vi hadde ødelagt landets økonomi og så videre. Er det noen som tror på noe av dette idag? Bortsett fra en Bergljot Hammer og slike? Selv de verste hetsskribenter letter idag iallfall ganske svakt på hatten både for Quisling og oss andre. Det er så vanskelig å si det rett frem, men når alt kommer til alt så handlet vi visst ut fra god tro og patriotisme. Besynderlig!

Og tyskerne som ifølge den autoriserte lære av 1945 overfalt oss grusomt og grunnløst og som herjet og huserte her med de mest grufulle eksesser er nå selv i heimefronthistorikernes reviderte verker blitt til en eksemplarisk hær med mannstukt og disiplin. Og det var heller ikke dem som egentlig overfalt oss lenger. Det var britene som hadde planlagt dette lang tid iforveien og som hadde installert seg i Stavanger med et nett av agenter for å forberede landgangen, sier til og med en mann som Trygve Wyller.

Hva er det så igjen av alt tullet? Hva kom det forøvrig ut av alle rettssakene mot NS-folkene når en nå ser på dem med den rolige vurdering som tiden og opplysningen og normal hjernevirksomhet gir. Det hele oppløste seg i politisk vrøvl og forfølgelse. Aldri i Norges historie har hvert eneste medlem av et stort parti blitt gransket så minutiøst og med så ond vilje av granskerne, og det er vel all mulig grunn til å påstå at intet annet parti vilde ha bestått en slik prøve så overlegent flott som NS-folkene gjorde det. Naturligvis finnes det brodne kar i alle land, også i NS, men det var forbausende få av dem og selv de som på forhånd i agita-

ENIG MED VG

Det ser ut til at det litt etter litt går opp noe av hvert for Verdens Gang. Bladet skriver i forbindelse med Dagbladets svindelmelding om at jøder ikke får tjenestgjøre i det vest-tyske forsvar — en melding som er demontert av de vest-tyske myndigheter et år før Dagbladet kokte meldingen opp igjen — bl. a.:

«Det de fleste andre for lengst er blitt klar over er at fotostatkopien er et kommunistisk falskneri i likhet med mange andre av samme slag som er blitt sprøytet ut over verden de siste årene. Det den er bevis på, er at kommunistene går inn for å øke og spre mistanken om utbredt antisemittisme i Vest-Tyskland.

Da de vest-tyske myndigheter påsto at kommunistene drev slik propaganda, raste Dagbladet mot påstanden og forlangte bevisene på bordet. Avisen fikk det, men på en måte som var langt mere overbevisende enn den hadde regnet med. Den ble selv et offer for denne propagandaen, men det har det tydeligvis ennå ikke kommet til «full klarhet» over.»

Vel talt! Men siden Oslopressen har vært så sterkt innstillet på at overvåkingspolitiet skal granske både det ene og det andre i forbindelse med disse hakekorsene og den påståtte antisemittisme, kunde det kanskje være en tanke om den nå gav det samme politi et vink om å granske hvilken rolle kollega Dagbladet spiller i denne internasjonale hetsaf-

sjonen var sterkest belastet passerte stort sett uskadd gjennom den trange port. Vi skal være glad for det og vi skal være glad for at sannheten etterhvert kommer for dagen på så mange måter, selvom det tar sin tid.

Men vi skal ikke glemme oss i krokene og fortsatt stiltende bøye hodet under all den løgn og alt det vrøvl som de sterkest belastede og de mest tilbakeliggende av våre forfølgere og motstandere finner for godt å slynge ut den dag idag i strid med all sunn fornuft og med urokkelige kjennsgjerninger.

Det er nemlig vi som har vært de forfulgte og de mishandlede. Det er vi som har krav på oppreisning og på beskyttelse. Det er vi som er de respektable folk, gransket og veiet som ingen annen. Og det er vi som forsvarer demokratiets grunnvold: retten til fri meningsytring.

Deutsche handelskammer in Norwegen

Ragnar Johansen & Co. A/S, Schiffahrtsagenturen, Spedition, postboks 717, Oslo.

Johansen & Smith Nilsen, Bauartikel, Eisen engr., postboks 281, Trondheim.

Alf G. Johnsen A/S, Kontor-maschinenagenturen, Kirkegt. 15, Oslo.

Chr. Johnsen & Co., Kontor-maschinenagenturen, Dronningens gt. 24, Oslo.

G. O. Johnsen, Farbenagenturen, Torget 13, Oslo.

Joh. P. Johnsen, Kolonialwaren engros, Kristiansand S.

L. Johnsen Pelsvarefabrik, Kjeld Stubs gt. 1, Oslo.

Robert Johnsen, Agentur-geschäft, Skagen 44, Stavanger.

Trygve Johnsen A/S, Autogeschäft, Krambodgt. 14, Tr.heim.

Jonassen & Aall A/S, Agentur-geschäft, Kirkegt. 15, Oslo.

Injuriesaken mot Morgenposten

Bladet har kvittet seg med injurianten og skifter prosessfullmektig

En eller annen geskjeftig instans har funnet det påkrevet å la NTB tilflyte en ny og adskillig missvisende melding om den sak Anders Hafskjold har reist mot Morgenposten for grove injurier, en sak som nå har vært trenert i halvannet år og som etter meldingen å dømme fremdeles ser ut til bare å være i konfirmasjonsalderen. Rettferdigheten arbeider sannelig raskt i Norges land, og behandlingen av Morgenpostensaken må vel ha gått ekstra raskt for seg siden selveste justisministeren i Norges storting gav løfte om det. Han lovet forresten noe annet også: Han lovet å holde stortinget underrettet om sakens utvikling. Noe han later til å ha glemt helt.

For det er vel ikke justisministerens mening at den høyest missvisende melding som statsadvokaten i sin tid tvang politiet til å sende ut skal representere den «orientering» offentligheten har krav på.

Siden det i den siste melding påny tales om forliksforhandlinger og noen derav kanskje kunde trekke den slutning at Hafskjold har tatt noe initiativ i den retning og har hatt tanke på å frafalle noe av kravet på oppreisning, så er det vel riktig her å sette tingene på sin rette plass. Det var dommeren, som un-

fære. Og når det spesielt gjelder Norges største og dummeste avis, kunde det kanskje komme på tale å la den flyvende medarbeider bli fritatt en stund for visittene hos de svenske «nynazister» og isteden oppsøke noen her- borte i øst, for blant annet å spørre dem om hvilken forbindelse de har med Dagbladet og med de venstreradikale kretser som støtter opp om hetsorganet.

der saksforberedelsen og efter å ha sett på de «bevisligheter» Morgenposten hadde å fare med, henstillet til partenes advokater å tre sammen for å forsøke å komme til et forlik. Hafskjold erklærte at han intet hadde imot et forlik hvis beskyldningene ble tilbørlig tilbakekalt og det ble ydet iallfall en symbolsk erstatning for den skade han var påført og de utgifter han hadde hatt — — noe som naturligvis for en mann i Hafskjolds stilling løper opp i svære beløp. Også Morgenpostens representanter var villige til å prøve å komme til et forlik.

Partenes prosessfullmektiger kom også frem til de store trekk i et forlik, men da Morgenposten bare nyttet anledningen til ytterligere å hale saken ut, måtte Hafskjold kreve saken fremmet ved retten.

Det er dette som nå i dunkle vendinger fortelles i meldingen gjennom NTB. Ellers inneholder denne melding, som vel Morgenposten er kilden til, den interessante opplysning at Morgenposten efter forliksforhandlingene har skiftet prosessfullmektig. Bladet har nå engasjert den ikke ukjente høyesterettsadvokat Knut Blom. Verdens Gang supplerer ellers meldingen med at journalist Nic. Gulbrandsen, selveste injurianten, ikke lenger er tilknyttet Morgenpostens stab, men er blitt medarbeider av et foreningsblad. Det forundrer oss ikke.

Men nå spør det da, om ikke Morgenposten har fått en ny fin anledning til å hale ut saken, for nå skal vel den nye prosessfullmektig ha tid til å sette seg inn i den. Så nærmer vel rettsferien seg igjen. Og dessuten er det vel ikke sikkert Knut Blom heller vil sitte så lenge på Morgenpostens injurielass. Så kanskje vil det gå både vinter og vår — —

BAK KULISSENE: OG SLIK KOM KRIGEN - -

I Rikskanselliet

25. august 1939 (Fredag). Ved 10-tiden om formiddagen sitter den britiske sendemann Sir Neville Henderson sammen med ambassadesekretæren Harrison i sitt arbeidsværelse og ser gjennom morgenavisene og de innløpne meldinger. Stillingen blir vanskeligere og vanskeligere for hver time, og det er nå åpenbart at det vil bli en avgjørelse innen kort tid.

Av avisene kan en se at såvel der Führer fra fjellene, som Ribbentropp fra Moskva er kommet til Berlin. Den tyske utenriksministers fly har måttet gjøre en stor sving ut over Østersjøen fordi en må anta at polakkerne vil skyte på ethvert tysk passasjerfly. Meldingene fra Warszawa tyder på at den polske regjering fullstendig har tapt besinnelsen. Det ser altså ille ut og likevel blir det verre og verre med hver melding: ved den østpreussiske grense er det trukket sammen tre polske angrepsdivisjoner og en panserbrigade, ved grensen mot Oberschlesien er to divisjoner og 1 kavaleribrigade på fremmarsj, og om Danzig trekker ringen av polske tropper seg stadig sammen. Det er ille nok om troppebevegelsene skyldes ordre fra regjeringen, men enda verre hvis denne, slik som det synes, ikke lenger har herredømmet over troppene og disse handler på egen hånd. Gjennom slike egenmektige overfall av arméen ble i 1918 provinsen Posen røvet, slik ble to år senere det lithauiske Vilnaområde overfalt, og slik brøt Korfantys bander i 1920 og 1921 inn i Oberschlesien! Hvem kan garantere at de polske troppestyrker ikke påny vil anvende den samme taktikk?

Og forferdelige er avismeldingene om den uopphørlige forfølgelse av folketyskere i Polen: i Kattowitz var i løpet av natten makten gått fullstendig over på de militære terrorgrupper, de

«Æresvakten gjør honnør for sendemannen — —»

stridsdyktige tyskere var blitt drept vekk, skjelvende og gråtende holdt kvinner og barn seg skjult i husene. Ved Bielitz hadde det vært 8 døde og 7 hardt sårede — tyskere og tsjekkere var blitt ofre for vanvittig skyting fra polakkenes side, og helt rystende var de skildringer som innløp fra flyktningeleirene for de forfulgte, men undslupne folketyskere.

Den britiske sendemann hadde til å begynne med tatt disse meldinger med alvorlige anklager mot det polske terrorherredømme lett — han hadde betegnet dem som «overdrevne». Kan han gjøre det lenger?

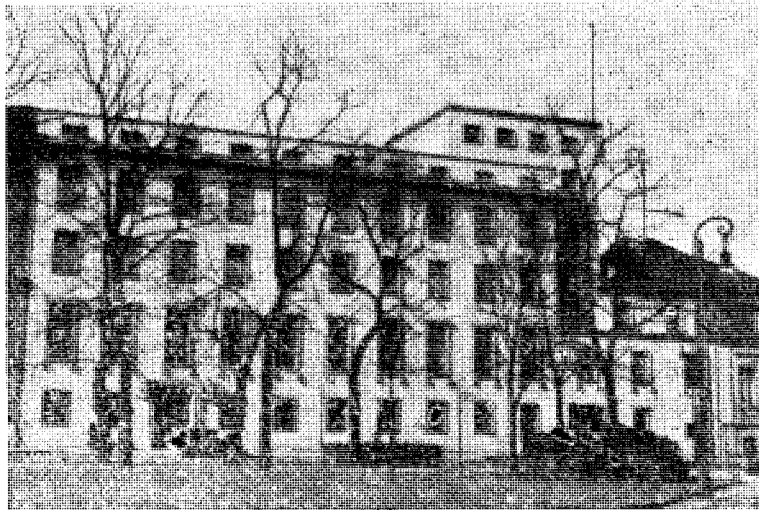
Kvart på ett blir det ringt fra det tyske utenriksdepartement. Der Führer ønsker å ta imot sendemannen i Det nye rikskanseli klokken halv to.

Og så er det alvorlige spørsmål: Hva er det det tyske folks fører og rikskansler i dette øyeblikk ønsker å si Englands representant?!

Kort før klokken halv to har den britiske sendemanns vogn passert de mektige bronstedører ved inngangen til Det nye rikskanseli og kjører frem foran trappen i æresgården. En skarp kommando, trommehvirvler — æresvakten i tropps styrke gjør honnør for sendemannen slik det er foreskrevet i fredsseremoniellet. Henderson snur seg og hilser den offiser som står vel siden av trommeslageren med senket kårde, og så blir han tatt imot i portalen av statsminister Meissner. De trer inn i forhallen, en galonert tjener tar sen-

demannens hatt og etter at de har døren fra forhallen — hvor det også står galonerte tjenere på hver side — bak seg, går de gjennom mosaikk salen. Den er omgitt av rødlige marmorvegger og på disse faller det et kraftig lys ovenfra. På veggens røde bunn hever seg i gull og lysegrå tone heraldiske ørner. Også gulvet er i marmor, i varm gammelerød og innlagt med gullmosaikk. Intet teppe avvekker virkningen av dette store marmorrom, men likevel hører en ikke skrittene av de to herrer. Nå går de opp trinnene og går gjennom den vakre dør, over hvilken høyhetstegnet, ørnen, strekker sine mektige vinger ut. De går gjennom «det runde rum» og kommer så inn i marmorgalleriet, som med sine mektige dimensjoner — det er 146 me-

Forts. s. 8

Rikskanselliet i Berlin — Hitlers arbeidssted, hvor han mottok Henderson 25. august 1939.

Det britiske brohode i Stavanger mars/april 1940

Advokat Trygve Wyller legger frem ubehagelige sannheter i «Stavangeren»

Da den britiske Secret Service-agent fikk norske offiserer til å nekte å lystre ordre!

I Rogaland har det naturlig nok blitt adskillig oppstyr omkring Trygve Wyllers bok om april dagene 1940. Det er jo så mange løgnbygninger som ramler sammen for advokatens minutiøse granskning og forbausende sannhetskjerlighet i fremstillingen. Pressekampanjen går derfor lystig i Stavangeravisene, for det har naturligvis ikke vært til å unngå at enkeltpersoner er blitt liggende under ruinene.

Det som i første rekke har vakt oppsikt er advokat Wyllers fremstilling av kontroversen mellom den ansvarlige militære sjef oberst Spørck og hans underordnede major Brandt, som i hine skjebnesvangre dager nektet å lystre oberstens ordre og innlot seg på egne operasjoner, som satte både Stavanger by og Jærens bygder i den ytterste fare. Bare en velvillig skjebne reddet dem fra katastrofen. Naturligvis har det vært vanskelig å komme inn på disse spørsmål, fordi major Brandt selv satte livet til i de senere kamper og dermed både har sonet for sitt utilgivelige skritt og har tilkjempet seg en plass blant dem som trass i alvorlige feilgrep satte livet til for fedrelandet.

Trygve Wyller har da heller ikke lagt sten til byrden. Hans fremstilling er preget av stor toleranse overfor majorens disiplinærbrudd, en toleranse som naturligvis vanskelig kan deles ved en ren militær betraktning av det som skjedde. En kommer forøvrig her inn på en side av krigsbegivenhetene som med tanke på fremtidige alvorlige begivenheter burde vært drøftet inngående. Vi tenker på den militære plikt til å adlyde ordre som er grunnstenen i enhver krigfø-

ing, og som er blitt sørgelig uthulet under de lovløse partisanoperasjoner som preget verdenskrigen i utpreget grad.

Advokat Trygve Wyller har tydeligvis ikke stor respekt for den fremstilling Forsvarsdepartementets Krigshistoriske avdeling har gitt av operasjonene. Såvidt vi forstår mener han at fremstillingen er høyst ufullstendig og at den går som katten om den varme grøten. Naturligvis gjør den det, for en kan ikke prestere både militær fornuft og det å tute med ulvene samtidig. Og allerminst kunde visselig den daværende og dalevende sjef for Krigshistorisk avdeling gjøre det. Hans avdeling hadde jo i årrekker før krigen vært noe av et komisk innslag i generalstabens arbeid.

Advokat Wyller har i en stor artikkel i Stavangeren: «Kampene i Dirdal 1940» redegjort for sitt syn på disse ting. Han antyder her temmelig klart at major Brandt traff sin beslutning om å nekte å adlyde sin sjefs ordre under påvirkning av den britiske Secret Service-agent Malcolm Munthe, noe denne selv temmelig åpent sier i sin bok «Sweet is war». Wyller anfører som en undskyldning for at major Brandt heller fulgte anvisningene fra den britiske hemmelige agent enn fra sin militære sjef, at han var «en forløper for Milorg, en åndsfrende av kaptein Linge og en famlende eksponent for den Hjemmefront som ennå ikke var skapt.»

Kan noen finne en undskyldning for en norsk offiser ved oppsatt avdeling i dette, så vel bekomme! En annen side av saken er naturligvis at major Brandt handlet ut fra en alvorlig overbevisning og at han uredd og pliktoppfyllede satte livet inn for det utilgivelige han foretok seg.

Advokat Wyller har naturligvis fått hele koblet på nakken etter å ha avslørt det britiske spill før og omkring 9. april 1940. Det passer jo ikke inn i det autoriserte bilde av Tyskland som den brutale overfallsmakt og England som de små nasjoners uegenyttige og trofaste hjelper. Derfor skriker en opp om beskyttelse av major Brandts minne, men mener naturligvis beskyttelse av egen livsløgn. Men Wyllers dokumentasjon og argumentasjon er urokkelig. Det har riktignok vært gjort forsøk på å påstå at ma-

Forts. side 7

En av de de hovedansvarlige for krigen, Lord Vansittart, hvis syke Tysklandshat bragte ham i forgrunnen innen krigspartiet i England.

Er Francos nasjonale Spania en kalket grav?

Oppsiktsvekkende korrespondanse til Folk og Land

Hitler og Franco i Der Führers private tog, ved Hendaye på den fransk-spanske grense, 23. oktober 1940. Illustrasjon fra Bullocks «Hitler».

Det rår her i landet sikkerlig adskillig misforståelse med hensyn til de faktiske forhold i Spania. På den ene side har en de hysteriske angrep på Francostyret fra de røde revolusjonære som ble drevet vekk under borgerkrigen og som er blitt en slags profesjonelle eksilhetser på summe måte som våre egne eksilfolk var det i okkupasjonsårene. På den annen side må en naturligvis regne med at heller ikke de beretninger som kommer fra den annen kant, fra Francos klerikale stat, gir et riktig bilde av forholdene. Vi har tidligere ved flere anledninger fått meldinger som tyder på at noe alvorlig er på ferde i Spania og at Falangens innflytelse er redusert til null og niks til fordel for et korrump styre. Siden det nå er spørsmål om Spanias deltagelse i NATO, noe som Norge — riktignok ut fra helt tåpelige synspunkter — har motsatt seg, har vi sørget for å skaffe en rapport fra en helt nøytral kilde som har besøkt Spania og som har kontaktet forskjellige av de misfornøyde. Hans beretning får stå for sin egen verd, men vi synes det er all grunn til å gjøre våre lesere oppmerksom på at det ikke er gull alt som glimrer. Også på dette område går Folk og Land inn for den hele og fulle sannhet. Vi har latt beretningen ligge en tid for å hindre at de spanske myndigheter kan oppspore hvem den skriver seg fra. Vi skulle tro at alle spor nå er godt tildekket. Som det vil fremgå av nedenstående er forfatteren tysker.

Hensikten ved denne skildring er bare å rydde opp i den forutfattede mening som er særlig utbredt i den nasjonale leir i Europa når det gjelder Spania. Forfatteren er selv en gammel venn av Spania, men han hører ikke til de tyskere som har assimilert seg så sterkt med landet og folket at de ikke lenger kan gjøre seg opp en objektiv mening.

Det kan her bare bli spørsmål om Spania gjennom den siste generasjon, og da må en naturligvis først og fremst komme inn på statschefen gjennom disse 20 år, Franco.

Franco er av jødisk opprinnelse. Som ung offiser reiste han til Marokko. Ved hver ordensutdeling avlo han utmerkelsen og bad isteden om forfremmelse, med det resultat at han ble landets yngste general. Da republikken ble erklært trådte samtlige generaler tilbake med en eneste undtagelse: Franco. Han gav som den eneste høyere offiser sin ed til republikken.

Initiativtagerne til den nasjonale reising i 1936 var generalene Mola og Sanjurjo. Da disse med tysk understøttelse forberedte en landsetting i Andalusia fra Marokko hadde Franco stående et fly i be-

Forts. side 7

ARMINIUS:

En nøktern vurdering av jødespørsmålet

Etpar telegrammer som setter hele problemet i relief

Er storparten av de moderne jøder av tyrkisk opprinnelse?

I.

Når Folk og Lands redaksjon har bedt meg om i et par artikler å klarlegge noe av grunnene til at det eksisterer et jødespørsmål i verden, så tror jeg det kan være naturlig å begynne med å nevne etpar av de mange underlige telegrammer som har sett dagens lys i norske — og sikkert også i andre vestlige lands aviser i den siste tid.

Det ene er et telegram til Aftenposten fra bladets høyst fordektige Bonn-korrespondent. På basis av dette telegram slår Aftenposten fast i overskriften at de to unge menn som ble dømt for å ha malt hakekors i Köln fikk en «mild dom». Denne «milde dom» gikk ut på 14 måneders fengsel for den ene og 10 måneder for den annen. Det er imidlertid ikke denne Aftenpostens vurdering av rimelig straff som interesserer i denne forbindelse, men det som fortelles i telegrammet om jødernes høyst eiendommelig og provoserende opptreden under rettssaken. Det heter blant annet i telegrammet: «Her ble rettsformannen avbrutt av mishagsyttringer fra salen. Det jødiske vitne Adler, ropte forargt: — Ennu ingen fare? Vi skal vel ikke vente til det er for sent. Andre tilhørere sluttet seg til Adlers utbrudd og det ble etterhvert så urolig i salen at rettsformannen måtte bruke klubben.» Senere i tele-

Yrkeshimefrontmann i aksjon: Pokker også, 15 år er lang tid — hvorledes var det nå egentlig en laget et slikt hakekors?

(Pallieterke)

grammet heter det at «lenge etter domsavsigelsen sto representanter for jødiske familier i Köln utenfor justisbygningen og ga uttrykk for sin store skuffelse.»

Ja, slik står det faktisk og ingen synes å reagere!

I et telegram til Verdens Gang heter det om de tilspissede forhold i Det nære Østen at «den israelske regjering besluttet på et møte søndag å iverksette et verdensomspennende diplomatisk felttog for å møte den mulighet at maktbalansen mellom Israel og Den forente arabiske republikk skal vippe i favør av Nasser.» Videre heter det om den situasjon som setter verdensfreden så alvorlig i fare: «På diplomatisk hold blir det opplyst at den israelske regjering med sterk engstelse har vært vitne til forbedringen i forholdet mellom USA og Den forente arabiske republikk, og det er med sikte på å forhindre arabisk innpass hos de vestlige stormakter at Israel vil iverksette sin diplomatiske storoffensiv, kombinert med et bredt anlagt informasjonsarbeid.»

Her møter en på to forskjellige områder jødespørsmålet, og det er direkte forferdende at ingen i dette land synes å reagere overfor den underlige mentalitet som taler ut av disse meldinger. Ikke minst forferdende er det med tanke på en gang å kunne løse det vi kaller jødespørsmålet.

At det også er fremtredende jøder som er klar over dette, vil blant annet fremgå av det jeg gjengir i slutten av denne artikkelserie av et intervju som Deutsche Soldaten-Zeitung har hatt med storrabiner dr. Isaak Goldstein. Den jødiske storrabiner legger frem et helt annet syn enn det som den norske presse har gitt uttrykk for og den tåpelige resolusjon som de norske stenter har vedtatt. Hvis jøde-

ne tok samme standpunkt som dr. Goldstein, så ville det sikkert være mulig å løse dette evige verdensproblem.

*

Jødespørsmålet er et av de problemer som opp gjennom århundredene har opptatt menneskene. Påny og påny dukker det opp igjen og selv i disse siste dager har det evne til å utløse de store følelser. Dessverre står kunnskapen om det det virkelig gjelder ikke i samsvar med de store følelser og derfor kan også den stadige spenning innen de samfunn hvor det finnes jødiske minoriteter av betydning utnyttet av smarte demagoger både i den ene og den annen retning.

Forts. side 6

Her i Oslo ble det laget stort oppstyr av at Rooseveltstatuen var griset til og telegrammer gikk verden rundt om denne begivenhet. I London tar en øyensynlig ikke slikt så alvorlig. Natten fra 21/22. mars 1955 ble det foretatt noe lignende på Rooseveltstøtten i London. Det ble malt «Traitor of Yalta» (forrederen fra Jalta). Bildet viser en arbeider iferd med å fjerne tilgrisingen i all stillhet.

KHAZAR (CHAZAR) KINGDOM OF SO-CALLED "JEWS" IN 900 A.D.
(Khasar and Chazaf are pronounced the same, historians use both spellings.)

THE JEWISH ENCYCLOPEDIA

In 630: according to others, in 746, in his letter to Heshai ibn Shaprut gives the following account of the reign of King Bulan over the Chazars. Bulan was a heathen and heathen by this dream, Bulan went by the road of Ardebil, where he gained great victory. The Byzantine emperor and the call of the Jews to the Jewish religion. According to Harkavy ("Mesopotamia," i.), took place in the year 630.

Map showing the distribution of the Chazars in the 7th and 8th centuries. The Chazars were a Turkic people who converted to Judaism and ruled a kingdom in the Caucasus region.

Map showing the distribution of the Chazars in the 7th and 8th centuries. The Chazars were a Turkic people who converted to Judaism and ruled a kingdom in the Caucasus region.

Map showing the distribution of the Chazars in the 7th and 8th centuries. The Chazars were a Turkic people who converted to Judaism and ruled a kingdom in the Caucasus region.

Bladet fra «The Jewish Encyclopedia»

En nøktern vurdering av jødespørsmålet —

(Forts. fra side 5)

Dette er naturligvis ikke noe som kan avfeies med talemåter om rasehovmod eller tegn på mindreverdighet hos de folk hvor problemet gjør seg sterkest gjeldende. Det er tvert imot et problem som har beskjefligget de største ånder opp gjennom århundredene.

Slike samfunns- og folkeproblemer pleier jo vanligvis å finne en løsning opp gjennom tidene, men så er ikke tilfelle med jødespørsmålet. Det er like uløst, for ikke å si mer uløst enn noensinne. Og så kan en da spørre: Hvorfor? Hva er det som gjør dette problem så uløselig?

I eldre tider ble jødespørsmålet betraktet som et rent religiøst problem. Når Martin Luther opptrådte som «antisemitt», så var det riktignok fordi han tok avstand fra den jødiske livsstil slik den utfoldet seg innen det tyske rum, men han angrep jødene qua tilhengere av den jødiske tro og ikke qua rase. Adolf Hitler på sin side angrep jødene fordi de tilhørte en bestemt rase og uten hensyn til om de var troende eller tilhørte andre religionssamfund.

Er det så dette med den jødiske religion eller er det visse raseegenskaper som gjør jødespørsmålet like aktuelt gjennom alle tider?

La oss ta det siste først. Det har sikkert virket påfallende på mange at det rasebetingede jødiske preg slett ikke er så ensartet som man vil ha det til. Dette med «rasen» fortoner seg altså allerede ved en løs iakttagelse som svært tvilsom. Og her er man sikkerlig inne på en meget vesentlig side av saken, en side som bl. annet har vært fremholdt i artikler av Benjamin H. Freeman i det amerikanske bladet «Common Sense», som ellers ofte skyter over målet i sine sterkt følelsbetonte angrep på jødene som sådanne.

I Freemans artikler blir det hevdet at det alt overveiende flertall av dem som idag kaller seg selv for jøder, ikke er det annet enn hva religiøs tro angår — og for manges vedkommende faktisk ikke engang av det. Under henvisning til jødiske skrifter, blant annet «The Jewish Encyclopedia» tar han frem historien til Khazar-kongedømmet. Den jødiske encyclopedi sier i bind IV i utgaven for 1903 blant annet om dette Khazar-kongedømme:

«Khazars: Et folk av tyrkisk opprinnelse (uthevet her) hvis liv og historie er vevet sammen med begynnelsen av historien om de russiske jøder — — drevet frem av steppens nomadestammer og av deres egen trang til plyndring og hevn — — ble Khazar-kongedømmet fast etablert i størsteparten av

Sør-Russland lenge før grunnleggelsen av Russland (855) — — på den tid stod Khazar-kongedømmet på høyden av sin makt og var stadig i krig — — ved slutten av det 8. århundre antok kongen av Khazar, sammen med sine stormenn og et stort antall av sitt hedenske folk den jødiske tro — — den jødiske befolkning i hele Khazar-området synes mellom det syvende og det tiende århundre å ha vært betydelig — — omkring det niende århundre synes det som om alle khazarer var jøder og at de var blitt omvendt til den jødiske tro kort tid i forveien.»

En må legge merke til at det jødiske leksikon her konsekvent bruker uttrykket «jøder» og «jødisk befolkning» om dem som tilhørte den jødiske tro, uten hensyn til den avstamning som for khazarenes vedkommende klart angis å være tyrkisk.

Det store russiske rike som etterhvert bygget seg opp fra de skandinaviske vikingers første statsdannelse i Store Svitjod, tørnet tilslutt sammen med det store Khazar-riket i sør. Det ble en nådeløs og blodig krig som varte i århundrer uten avbrytelse. Tilslutt utslettet imidlertid de russiske fyrster Khazar-kongedømmet helt og holdent og overtok dets landområder. Khazar-riket forvant dermed fra den historiske scene etter å ha bestått i tusen år. Men den store befolkning av såkalte jøder, som altså i virkeligheten var av tyrkisk opprinnelse, fortsatte å bestå som en jiddish befolkning både innenfor og utenfor det opprinnelige Khazar-hjemland. I de århundrer som fulgte på likvidasjonen av Khazar-kongedømmet, førte nemlig Russland uopphørlige krig med sine naboer. I flere av disse kriger tapte russerne og måtte avstå store områder av det tidligere Khazar-riket. Grensene skiftet stadig, og dette var grunnen til at et stort antall khazarer av jødisk tro ble spredt ut over Europa.

Med få unntagelser, sier forfatteren, kan de såkalte jøder blant vestens nasjoner føre sin opprinnelse tilbake til disse khazarer, som flyktet vestover ettersom krig og forfølgelser rullet hen over dem. En rekke vitenskapsmenn har hevdet at minst 90 % av alle de såkalte jøder i verden nedstammer fra disse khazarer og at opprinnelsen også til de resterende 10 % er høyst tvilsom og slett ikke med sikkerhet kan føres tilbake til Det hellige land, som i dag er kommet i brennpunktet.

Hvis denne høyst interessante teori medfører riktighet, så forklarer det også de iboende krigerske egenskaper som innvandrerne til Israel har lagt for dagen i de siste årtier, egenskaper som kaster

latterlighetens skjær over Hitlers påstand om jødernes manglende vilje og evne til innsats på slagmarken. Forklaringen på den iakttagelse Hitler her mente å ha gjort, bunner vel i selve jødespørsmålets grunnproblem: jødernes manglende vilje til å gå opp som virkelige borgere i det land hvor de bor. På den annen side viser den krigerske innsats i Israel at de ikke vanslektet på de krigerske tyrkiske forfedre. Den moderne okkupasjon av Palestina er jo da pussig nok bare en ny tyrkisk maktutfoldelse i disse områder.

*

Den interessante teori får stå ved sin verd. Det som er sikkert er at noen særlig ren rase er de moderne jøder langt fra, og det er da heller ikke dette felles rasepreg som i første rekke binder dem sammen og lager et underlig nasjonal-religiøst samfunn som synes å virke som salt i sår i en rekke andre nasjonalbetonte samfunn. Hvorledes en snur og vender på det, så er det til syvende og sist den jødiske religion med dens krav om «utvelgelse» som har skapt den mentalitet hos jødene som aldri forlater dem hvor de så er og av hva «rase» de er. For like sikkert som vold avler vold, like sikkert er det at den jødiske religiøst betonte «rase»-bevissthet utfordrer rasebevisstheten innen alle de folkeslag hvor jødene slår seg ned i så stort antall at de gjør seg merkbare. Derfor hender det med jevne mellomrom at de blir kastet for de nasjonale rovdyr. Og derfor hender det at de selv aldri forsømmer å ta en blodig hevn når deres time kommer.

Den jødiske religion er noe helt enestående og særpreget blant både eldre og mere moderne religioner, fordi den så åpent vedkjenner seg å være en stammereligion. Det er intet særpreg ved en religion at den stiller sine tilhengere i en særstilling både i himmel og på jord, men det er et særpreg at denne religiøst betonte særstilling er så intimt knyttet til et antatt jødisk folkesamfund og så brutalt utelukker folk av ikke-jødisk opprinnelse.

Det er denne farlige blanding av stammereligion og storhets- og utvelgelsesforestillinger som i første rekke tar sikte på «denne verden», på en nasjonal lederstilling blant andre folk, som har skapt det vi kaller jødespørsmålet. Det var også det Jesus tok avstand fra, da han sa at «mitt rike er ikke av denne verden».

Det er dypt beklagelig at et folk med så særpregede og på mange områder fremragende egenskaper som det jødiske, har låst seg fast i denne «vær deg selv nok»-innstilling. Det er beklagelig for de samfunn som har fått for stor prosent jøder blant sin befolkning,

fordi de er og vil være et fremmedelement hvis lojalitet til det land de bor i har sin begrensning og hvis hjemland først og fremst er dette utopiske «Hellige land», som jo ikke kan rumme den hærskare som i dag regner seg som jøder.

Det er vanskelig for oss her i Norge å sette oss inn i hva jødespørsmålet betyr rundt omkring i land som virkelig har føling med det. Her i Norge virker de få jøder som et noe fremmedartet innslag i norsk folkeliv, men det er jo så mange mere fremmedartede innslag her nå, at de ikke stikker seg særlig frem. Derfor har det heller aldri vært noen «antisemittisme» i Norge, for å holde oss til den vanlige terminologi. Når det under okkupasjonen — vesentlig som følge av tysk påtrykk — ble brukt visse ordklisjeer fra Adolf Hitlers arkiv, så lå det

ingen realiteter bak dette. Det var rene og skjære politiske slagord i klasse med kommunistenes gamle «mot krig og fascisme» eller det moderne «mot antisemittisme og nynazisme». Det var sikkerlig ikke en eneste norsk NS-mann som hadde den ringeste tanke på å gjøre en jøde fortred, selv om en aldri så mye snakket om den jødisk-marxistiske og jødisk-plutokratiske sammenvergelse. Det var begreper som bare gjaldt de store kampfronter og ikke de lokale jøder, som ofte var gode venner og naboer og som i utpreget grad selv vernet om rasen. Derfor vakte da også utslag av fysiske overgrep mot jøder i Tyskland eller andre steder nærmest avsky og forferdelse i disse nasjonale kretser. De så på det som vulkanutbrudd fra en fremmed og skjult folkegrunn de ingen kontakt hadde med.

(Fortsettes).

Nok en svindler frem i lyset

(Forts. fra s. 2).

sene med interesse — — vi hadde den storartet utsikt over hele Wien — — han førte oss til et vindu, som vi klatret gjennom og inn i en korridor som lå nedenfor. Påny var vi omgitt av et dypt mørke — — Den munnet ut i en vestibyle, ved enden av hvilken jeg la merke til store fløyder. Loschek (kammertjeneren) fjernet seg og vi trådte inn i et prektig forværelse i hvitt og gull — — Så ble døren på den andre side åpnet og kronprinsen kom mot oss. Rudolf, som bar en litewka, virket munter og smilte da han hilste oss. «Kom inn i mitt rum», sa han, «der er det behageligere enn her.» Han gikk foran oss inn i et lyst gemak som gjorde et hyggelig og bekvemt inntrykk, idet en mengde illustrerte aviser, bøker, blomster og et stort flygel, på hvilket det lå noen musikalske nyheter, gjorde det varmt og gemyttlig.»

Man kan forstå at en skildring av dette slag virket på våre besteforeldre, på samme måte som nutidens detaljerte beskrivelse i ukepressen av møtene mellom Peter Townsend og Margaret-Rose. I «dagboken» gjorde imidlertid svindlerne det noe lettere for seg — tydeligvis var de ikke istand til å konkurrere med den svulstige, men dog fargerike fremstilling hos grevinne Larisch. I «Eva Brauns dagbok» oppruller følgende scene: «— Den olivengrønne drakt med den sorte besetning har jeg ikke hatt på meg senere — — Nedenfor ventet det meg ved den lille «kakelovnsdøren» en adjutant i full uniform. Jeg etter ham i gåsegang akkurat som i en film, derefter opp en bratt trapp, som var helt mørk — — Så over et åpent galleri, fra hvilket man hadde en vakker utsikt over omgivelsene, og så gjennom et vindu og atter inn i en mørk korridor — — Derfra kom vi inn i et

vennlig lyst rom, det var hans forværelse i hvitt og gull. Derfra førte to fløyder inn i «hans» arbeidsrum — — Han kom frem mot meg, smilte vennlig, tok meg helt mildt ved hånden og sa: — «Kom inn hit, i mitt rum er det behageligere» — — Det var bekvemt, med illustrerte aviser, bøker, blomster, et kjempeskrivebord og et flygel.»

Disse eksempler får være nok. At vi har ofret så mye plass på avsløringen av denne svindler beror på at den er så belysende og karakterisk for innholdet i de «dagbøker» og «autentiske skildringer» som etter krigen har skyllet over verden som «vitnefaste» utsagn om forholdene i Tyskland i årene 1933—45. Stadig arbeider raffinerte historiefalskere på samme måte i den demokratiske opplysnings tjeneste!

Med hensyn til «Eva Brauns dagbok» så kom den samvittighetsløse forfalskeren som på denne måte manipulerer med en forsvarsløs kvinnes navn, liv og tragiske skjebne ut for det uhell å bli avslørt svært på hvitt, samtidig som en rekke ennå levende vitner hadde mot til å stå frem. Det siste er som kjent ikke uten risiko i dagens Tyskland, hvor en betydelig del av det ledende politiske og kulturelle skikt bygger sin eksistens på løgnens og folkeforgiftningens grunn. Hva svindleren Louis Trenker angår, så ble han offentlig demaskert av en kvinnelig journalist i Innsbruck som plagiator, noe som førte til at Trenker åpnet sak om ærekrenkelse. Da journalisten imidlertid for retten erklærte seg villig til å legge frem bevismateriale, tok herr Trenker tiltalen tilbake — —

FRANCOS SPANIA - Det britiske brohode

(Forts. fra side 5)

redskap med koffert, gull og deviser for flukt til Kanariøyene. De to nevnte generaler hindret ham i dette forehavende og han måtte gå med dem. Da det ble tydelig at seieren vilde gå til den nasjonale side, omkom Mola og Sanjurjo ved ulykkestilfeller. Den ene døde ved en automobilulykke, den andre ved en flyulykke. Men ennå levde den av hele den spanske ungdom forgrudede grunnlegger av Falangen, José Antonio, sønn av general Primo de Rivera. En ung mann besjelet av de høyeste idealer. Han hadde den ulykke å bli tatt tilfange av de røde. Imidlertid hadde Franco fått hånd om en sønn av den røde minister Largo Caballero. De røde foreslo en utveksling via Marseille. Franco svarte ja, men lot så en morgen uten noen slags varsel sønnen av Caballero skyte, med det «resultat» at de røde gjorde det samme med José Antonio. Av innviede spanske nasjonalister blir Franco betraktet som José Antonios morder — — —

Franco vant sine seire takket være den tysk-italienske hjelp, men allerede før krigen var over opptok han forbindelse såvel med Churchill som med Roosevelt. Under den annen verdenskrig, som jo egentlig var en direkte fortsettelse av den spanske borgerkrig, sto Franco i stadig forbindelse med disse to angelsaksiske statssjefer og han avviste Falangens og den spanske hærs krav om samarbeide med den tyske hær i den hensikt å ta tilbake Gibraltar. Derved vilde en kunne få herredømmet over Middelhavet, avlaste Rommel, som så kunne støte frem til Suez, og krigen vilde antagelig være vunnet. Isteden tok han imot løfte om økonomisk hjelp fra utenriksminister Cordell Hull, forbedret aktivt amerikanernes landing i ryggen på Rommel, og lot fra det ubesatte Frankrike tusener på tusener av franskmenn strømme over til Nordafrika i ryggen på de tyske stridskrefter. Han var således direkte et instrument til at tyskerne tapte krigen, iallfall i Nord-Afrika. Befolkningen i mange spanske landsbyer hadde reist små minnestener over falne tyske soldater i takknemlighet over hjelpen i nødens stund. Disse stener ble etter ordre av Franco fjernet. Tyske offiserer som hadde kjempet på hans side i Legion Condor og som hadde klart å flykte fra franske fangeleire over Pyrenæene ble etter Francos ordre i månedsvis slept fra fengsel til fengsel, i lenker og håndjern, inntil det endelig lykkedes Tyskland å få dem utlevert i halvt uthungret tilstand.

Da krigen var over bemektiget Franco seg straks all tysk formue i landet under de mest brutale former. Han utleverte tyske nasjonalsosialister til de allierte og holdt selv

Franco takk for hjelpen var den blå divisjon, som kjempet tappert på Østfronten, men som ble trukket tilbake allerede i 1943, da Franco åpenlyst hadde skiftet signaler.

tidligere tyske soldater i konsentrasjonsleir i de asuriske stenbrudd under de forferdeligste forhold. Forræderen Canarias' familie, som denne hadde samarbeidet med under sin virksomhet, lot Franco imidlertid komme til Spania og ga dem pensjoner.

Franco utfordret monarkistene ved mot sitt løfte ikke å ta tronfølgeren Juan inn i statsledelsen. Nylig erklærte han offentlig at så lenge han levet ville han styre Spania. Falangen ble undertrykket med alle midler, slik at José Antonios stort anlagte revolusjonære program ble blokkert. José Antonios program med sosiale reformer var på 28 punkter. Det ble skåret ned til 16, som forøvrig også bare ble stående på papiret. Som følge av dette falt Falangen mere og mere fra hverandre. Særlig blandt de yngre vant kommunismen innpass, for den lever og vokser i Spania trass i Francos stortalenhet.

Ellers er Franco en særlig venn av den zionistiske verdensstyrer i USA, Baruch. I 1952 sluttet Franco også en avtale med USA, hvorved Spania ble totalt utlevert til amerikanerne, eller nærmere bestemt Wall-Street. Det sies at han selv kunde stikke i lommen en veldig sum dollar ved dette utsalg. Amerikanerne under zionistisk ledelse falt inn i Spania som en gresshoppesverm, slik at landet nå praktisk talt har opphørt å være et autonomt land. Bare kulissene opprettholdes.

Under Francos regime har det grepet om seg en korrupsjon i det offentlige liv som selv den kjente spanske slendrian ikke kan fatte. Det er ikke mulig her å komme inn på enkeltheter. Det får være nok å slå fast at det overhodet ikke finnes noen moral lenger! Bare med møy opprettholdes skinnen utad. Franco og hans sammensvorne har beriket og beriker seg selv på en fabelaktig måte. Alle penger som han «skaffer seg» lar han overføre til utlandet og innsette på sin hustrus navn. Hun er på det vis blitt verdens niende rikeste kvinne.

Mot tilsvarende betaling utdeler han nye adelstitler til stor ergrelse for den gamle adel, som hater ham — også fordi den er sterkt antisemittisk innstillet.

Da de dødelige rester av José Antonio ble overført til «De falnes dal» var det såvidt det ikke kom til skuddveksling mellom Franco-leiren og de gamle falangister. Begge var tungt bevæpnet. Franco måtte ta imot åpne skjeldsord som «usling», «forræder» o.l. Når gamle falangister er sammen, så starter en med å fjerne Franco-bildet, fordi de ikke vil se på «den fyren!» Uten her å komme inn på enkeltheter, kan det slås fast at det som følge av den opprørte stemning innen Falangen og hæren i forbindelse med amerikaniseringen i løpet av fjoråret mere enn en gang har stått på randen av en borgerkrig. At kommunistene trekker fordel av dette er selvsagt. Under UNO og UNESCO's flagg, som Spania jo tilhører, er det lettvis for sovjetrusserne å komme inn i landet.

Kirken utøver fortsatt sitt åndelige terror-regime. Om kirkens «moral» i Spania kunde det skrives en hel brosjyre. Den ser sin fordel i å holde uvitenheten vedlike og bryr seg overhodet ikke om det arbeidende folks ungdom. Her bør det sterkt understrekes at de «fremskritt» som blir forevist den utenlandske alminnelige besøger bare er potemkinske kulisser som blir skjøvet foran tingenes virkelige tilstand.

Også spanierne er grepet av pengetenking og materialisme. For å beskytte seg mot «overraskelser» såvel fra hærens som fra arbeidernes side, kaster Franco imellom penger til disse kategorier, og da sydlenderne ingen problemløser er, holder de seg så iro en stund igjen. I Madrid er det ca 1.000 generaler, som alle har sine eneboliger, vogner og lignende av livets behageligheter. Disse folk har ikke den ringeste interesse av en forandring. Arbeidet blir prinsipielt foraktet. Den som arbeider har valgt den dårlige del, for man tjener sine penger mye bedre og lettere ved jobbingen som blomstrer livlig i Francos Spania. Blir det for ille med økonomien, så løper Franco til storebror Bernard Baruch og pumper påny dollars, som de amerikanske pengemenn nok vet å ta seg betalt for på annen måte.

Her finnes ingen som alvorlig vil og som også har mot til å foreta seg noe. Åndelig systematisk fordømmelse fra Roma, zionistisk korrupsjon fra New York, undergravning fra Østen, slik presenterer Francos Spania seg for den iakttager som kan tenke politisk. Europas nasjonale krefter har ingen anelse om hvilken forræder som her i Spania har falt et kjempende Europa i ryggen! Av hensyn til det nakne liv kan forfatteren ikke

(Forts. fra s. 4).

jor Brandt slett ikke befant seg ved Stavanger da Munthe skal ha kontaktet ham, idet et vitne oppgir å ha sett ham på toget mellom Trondheim og Oslo 10. april. Wyller slakter denne påstand så totalt i Stavangeren at den vel ikke vil bli forsøkt igjen. Blant annet bringer han en erklæring av advokat S. Kluge, som sier at han selv meldte seg for major Brandt 9. april ved 4—5-tiden om eftermiddagen på Sviland, etter først å ha meldt seg for oberst Spørck.

Ellers slår advokat Wyller fast følgende, som tør ha krav på den aller største interesse, ikke fordi det ikke har vært pekt på utallige ganger av «retts» oppgjørets motstandere, men fordi en her får det bekreftet klart og utvetydig av en kjent motstandsmann. Han skriver således i omtalte artikkel i Stavangeren:

«Malcolm Munthe var britisk intelligence officer som sammen med 4 britiske offisers-kolleger var kommet til Stavanger i mars/april 1940 (uthevet av oss) for å ta imot britiske landgangs-

underskrive denne beretning, men han mener at det er hans plikt iallfall på denne måte å bidra til sannhetens seir.

Når det gjelder forholdet til Tyskland, så kommer det an på hvilke deler av Spania og hvilket Tyskland en tenker på. De herskende forretningskretser, særlig i Katalonia og Asturia er sterkt frimurerbetonet og støtter seg på London og New York. Paris hersker uinnskrenket kulturelt. Videre er de gamle aristokratiske, uhyre rike kretser (i motsetning til de lutfattige lavere samfundsklasser) identisk med den katolske kirke og hater et sterkt, enig og fritt Tyskland. Adolf Hitler er for dem en «narr» og en «kirkeforræder» som har fått sin rettfærdige straff. Ikke med en tanke streifer det disse folk at denne «fanatiker» dog reddet både deres liv og deres formue — —! Invasjonen fra Wall-Street sørger så for at de samme hetsfilmer fra Hollywood som oversvømmer verden også uhindret kan vises i Spania.

I skolebøkene blir 10-årige barn av den besittende klasse innskjerpet at det er deres oppgave igjen å opprette et stort katolsk rike som Karl V.s og Filip IIs. under Romas banner.

Det nasjonale Europas fiende sitter ikke bare i Moskva og New York, men også i den romerske kirkestat, og den heter *Spania!* Dolkestøtet fra det skjulte mot Europas sanne frihet ble og blir alltid ført fra Spania så lenge dette land er i hendene på jesuitene. På denne «basis» fører Franco virtuost sin vippepolitikk mellom Roma og Washington. Inderlig kjærlighet hersker ellers mellom det katolske Bonn, Madrid og Roma — —!

Fr.

tropper. Dette er notorisk og kan ikke bestrides.

Han har videre selv opplyst at han tidlig om morgenen tirsdag den 9. april over sitt eget trådløse apparat mottok «tjenstlig meddelelse om at en britisk styrke ville bli kastet mot Jæren.» Han har videre klart og greit forklart, at denne opplysning spredte han til hver eneste nordmann i ansvarlig stilling som han møtte, — «meget mulig til noen av Brandts venner om ikke til Brandt selv.»

En bør være klar over at dette hendte mens den norske regjering fremdeles underhandlet med tyskerne om en ordning, jfr. kaptein Holms mange artikler omkring Elverumsbegivenhetene. En er naturligvis også oppmerksom på at dette «å kaste en britisk styrke mot Jæren» krevet lang tids forarbeid og altså måtte være forberedt lenge før 9. april. At så var tilfelle innrømmes jo forøvrig åpent i britiske kildekrifter om begivenhetene i 1940. Wyller fortsetter:

«Det er videre på det rene at Munthe ikke bare en enkelt gang har opplyst, men gang på gang gjentatt og inntil idag fastholdt, at han i april dagene traff major Brandt «outside Stavanger» og herunder ga ham «de aller siste opplysninger.» Og det er heller ikke tvilsomt at dette må referere seg til den foran nevnte tjenstlige meddelelse Munthe fikk over sin egen mottager i morgentimene tirsdag d. 9. april, «at en britisk styrke ville bli kastet mot Jæren.»

Og imens hadde altså det norske storting vedtatt å forhandle med tyskerne og nedsette en forhandlingskomité. Konge og regjering og stortingpresident Hambro satte seg ut over dette vedtak, visse- lig fordi en på forhånd hemmelig var bundet av avtaler som storting og folk ikke kjente. I sin bok sier Wyller om dette, i forbindelse med major Brandts sjelekamp om hvorvidt han skulle adlyde sin sjefs ordre:

«I denne mentale atmosfære er det da at budskapet fra Malcolm Munthe dukker opp: Når vet vi ikke, av hva innhold vet vi ikke, og heller ikke med hvilken autoritet!»

Advokat Wyller er selvsagt klar over at han her er inne på et kjernepunkt i norsk historie. I artikkelen i Stavangeren formulerer han dette slik:

«Det britiske brohode på Victoria Hotel i mars/april 1940 er en avdekning av rikshistorisk betydning. Og den som føler seg forpliktet til å søke etter sannheten — selv om den er ubehagelig, — må sette hele sin energi inn på å blottlegge dets eksistens og kartlegge hvilken rolle det spilte under april dagene 1940.»

Akja, det er visse- lig også mange andre problemer en burde sette all sin energi inn på å klarlegge i sannhetens og rettfærdighetens navn. Hvem vil gå i Wyllers fotspor?

